

Öppet brev

**Från Rysslands Anarkosyndikalistiska Förbund till alla länders anarkister och
anarkosyndikalister**

Rysslands Anarkosyndikalistiska Förbund

Kära kamrater! Från det sedan lång tid tillbaka av bourgeoisien fullständigt isolerade Ryssland ha vi med ett intensivt intresse och med stark tro på segern följt utvecklingen av proletariats revolutionära utveckling i ert land och alla växlingar i kampen mot den kapitalistiska regimen och staten. Trots alla gränser och alla avspärrningar, som skiljer oss från eder, ha vi varit och förbli hos eder med våra hjärtan och tankar, fortsättande kampen tillsammans med de våra.

Ni på eder sida har med samma intresse följt alla etapper i den stora kamp, som påbörjats av de exploiterade massorna i vårt land. Men bland alla de röster, som nått eder från Ryssland, ha ni förgäves sökt edra vänners, edra idékamraters, anarkismens röst. För att förklara detta förhållande, som måste synas eder egendomligt, tillåta vi oss göra en liten överblick av de revolutionära händelsernas utveckling i Ryssland.

Som ni vet, reste sig vårt folk, som under århundraden suckat under tsarismens ok, som en enda man 1917 över hela vårt stora land, och på tre dagar avskaffade det, utan hjälp av något parti, monarkien och ersatte den gamla administrationen med sina egna organisationer: arbetarna genom fabriksråden och sovjet, bönderna genom lokala representantförsamlingar till en början och slutligen bondesovjeter och agrikulturella kommittéer, städernas hyresgäster genom huskommittéer, soldaterna kompanikommittéer och soldatsovjeter. Alla sociala lager tog del i den stora folkrörelsen 1917-1918 i vårt land, alla energi och alla krafter, som lågo inslummrade under den gamla regimen, väcktes till liv. Proletariatet och bönderna, även den enklaste samhällsmedlem, ådagalade en skapande kraft, endast bourgeoisien visade sin oduglighet, sin dumhet och löjlighet. Den organiserade, det är sant, dumakommittén, satte sig i själva verket i besittning av statsmakten och försökte att göra motstånd mot folket med hjälp av vissa regeringsorgan. Den förstod också att i sitt intresse använda sig av socialdemokraternas och socialistrevolutionärernas verksamhet, men den förstod icke att skapa organ åt sig, som proletariatet, den förstod icke att organisera sig som klass, då den hade regeringsmakten i sina händer, arbeta för upprättandet av en ny stat. Att regera folket och försöka att inpräglade hos det »statens och lagens sunda anda» kunde icke leda till något som helst resultat i Ryssland där staten i ordets europeiska mening och statens legitima makt var främmande för folkets samvete, ty där härskade den godtyckligt i alla avseende och den tsaristiska regimen förmådde icke förgifta folksjälens med sin étatism, fastän den förtryckte folket under trenne sekel. Man förstår då, att folket icke kunde följa den väg denna étatism slagit in på. Redan från revolutionens första dagar valde det en ny väg. Bourgeoisien förstod ingenting av det, och den kunde icke länge stanna vid makten, så mycket mer som den till en viss grad själv hade denna antistatliga anda. Den måste snart lämna scenen, lika lite ärorik som tsarismen.

Folket förstod väl nödvändigheten av att bryta sitt slaveris fjättrar, men olyckligtvis hade det ingen klar uppfattning om den väg, som borde föra det till friheten, eller om någon konkret form för friheten. Den sunda instinkten förde det in på den rätta vägen - avskaffandet av staten - och det följde denna väg och skapade i statens ställe tusentals av sovjet på landsbygden och i städerna. Bönderna funno det orättfärdigt, att jorden tillhörde godsägarna, arbetarna att fabriken voro kapitalisternas egendom, därför - ned med godsägarna och fabrikanterna. Leve expropriatorernas fullständiga expropriering. Ned med den gamla industriella organisationen, leve federationen av talrika fabrikskommittéer, först inom samma industri och därefter mellan alla industrier - och federationen av bondekommittéer.

På detta sätt var således revolutionen en tendens till att ersätta staten med kommunernas federation, med kommunalism, och kapitalismen med en federationen av arbetar- och bondesammanslutningar, med syndikalism.

Se där den väg och det program som uppdragits av det revolutionära folket under själva den revolutionära kampens period och som icke motsvaras av något i Ryssland existerande partis program, med undantag av anarkosyndikalisternas, vars organisation var mycket ung och alldeles otillräcklig under denna epok.

Det uppstod således under revolutionen tvänne reella krafter: folket och anarkosyndikalisterna å ena sidan och bourgeoisien och socialdemokraterna, anhängarna av konstituantens sammankallande, å andra sidan.

Bolsjevikerna borde - på grund av sitt program före revolutionen och sin hållning under revolutionen 1905, då de motsatte sig skapandet av sovjet - ha inträtt i borgarsocialisternas led, så mycket mera som de icke voro motståndare till konstituanten och parlamentarismen. Men kriget, som skärpte deras internationalism och den oppositionsroll de spelade, drev dem formellt, men icke med avseende på innehållet, utanför gränserna för sitt

gamla borgarsocialistiska program. De ställde sig således vid folkets sida och accepterade dess program, men endast av taktiska skäl för att tillförsäkra sig erövringen av makten.

De utkastade allmänna lösenord som motsvarade folkets önskningar: »bröd, fred och frihet», »ned med kriget», »leve den omedelbara freden», samt sådana lösenord som motsvarade folkets önskningar men motsade bolsjevikernas marxistiska anda, sådana som: »arbetarkontroll», »all makt till sovjet», »sovjeternas federativa republik», men de viskade icke ett ord mot konstituanten, vilket vittnade om, att dessa lösenord, som icke härstammade från partiprogrammet, endast var en taktik, en lögn som fångade massorna och de revolutionära grupperna, som trodde att de voro allvarligt menade. Sedan de satt sig i besittning av makten och sovjeterna sammankallade bolsjevikerna konstituanten och började icke att göra propaganda mot den förr än de såg, att de stannade i minoritet. Men om de hade blivit i majoritet? Då hade de börjat att förfölja anarkisterna, som gjorde en framgångsrik propaganda mot konstituanten. Men nu läto de upplösa denna genom anarkisten Anatole Gelasnikoff, som efteråt många gånger av bolsjevikerna förklarats stå utanför lagen och som nu dukat under på Denikins front.

Så småningom stärkte bolsjevikerna sin maktställning med hjälp av de revolutionära grupperna, som de bedrog, och småningom uppstod det också en oenighet mellan regeringsmakten och folket. Det uppstod en välvillig opposition, men det varade icke länge. I april 1918 skingrade de bolsjevikiska myndigheterna med kanoner de anarkistiska organisationerna, i juni månad samma år blev det vänstersocialistrevolutionärernas tur. Det började en nedskjutandets och människoföraktets tid. Man fusiljerade borgarna, därefter revolutionärerna till vänster, därefter alla missnöjda och misstänkta. Varande den utomordentliga kommissionens näring rann arbetarnas, böndernas och revolutionärernas blod i ymnigt flöde. En period av moraliskt förfall började som ännu varar. Sträcker, bonderevolter utbröt än här än där. Man tillintetgjorde insurgenterna, man brände ned byar med artillerield, fängelserna fylldes. Man undertryckte pressen, sovjeterna förvandlades till verkställande organ för det kommunistiska partiet, val och pressfrihet förkastades som borgerliga fördomar. Sovjeternas förbund undertrycktes och det råder nu en centralism som är stupid och ursinnig. Alla sociala organisationer undertrycktes. Överallt var det kommunistiska partiet, som blev herre, och i partiet var det det egna intresset som föreskrev lagarna. Ryssland förvandlades från en sovjetrepublik till en orientalsk despoti.

Alltsedan 1918 avlägsnar sig proletariatet från bolsjevikerna, i dag utöva dessa inget inflytande på arbetarmassorna, och om dessa icke öppet bekämpa dem, så är det på grund av den terror som utövas av den bolsjevikiska regeringen, såväl som på grund av den allmänna apatien, folkets hunger och trötthet.

Den oundvikliga följden: regeringen förblir regering och en mycket dålig regering, folket förblir sig själv med drömmar om frihet och jämlikhet.

Det är uppenbart att den nuvarande regimen i Ryssland är mer än farlig för proletariatets fullständiga frigörelse och arbetets i allmänhet, ty den logiska utvecklingen av den marxistiska diktaturens principer leder till absolutism i den form vi ha den för närvarande i Ryssland. Vi måste därför fullständigt på det mest bestämda sätt förkasta: 1) proletariatets diktatur och i ännu högre grad en partidiktatur, 2) den politiska och ekonomiska centralisationen och all annan centralisation, 3) stat och auktoritet, 4) partiet som ledare av revolutionen, 5) parlamentarismen och 6) den marxistiska internationalen. Vårt program är detta: vi uppställa 1) mot diktaturen och staten den kommunist-syndikalistiska regimen (anarkosyndikalistiska), som är en slags provisorisk period fram till den anarkistiska kommunismen, en pre-anarkistisk period, 2) mot partiet som revolutionens ledare arbetarorganisationerna, 3) mot parlamentarismen den direkta aktionen, 4) mot den marxistiska internationalen vår anarkistiska international och arbetarinternationalen, d. v. s. arbetarorganisationernas internationella förbund i vilket de politiska grupperna, däri inbegripet vår anarkistiska international, kunna inträda som sektioner.

Kunna vi således försvara den nuvarande regimen, den så kallade arbetarnas och böndernas regering? Kunna vi upphöra att kämpa för vårt ideal? Naturligtvis icke. Se där orsaken till att den socialistiska regeringen behandlar oss som sin fiende, stoppar till munnen på oss, baktalar oss, kallar oss för förrädare mot revolutionen, när det just är den, som förräder revolutionen.

Det är Marx' idéer som för närvarande härskar i Ryssland, diktaturens era, d. v. s. en tid av slaveri och mekaniserad disciplin mot vilken vår mästare. Mikael Bakunin kämpade med hela den kraft, han var mäktig.

Kamrater, ni tro kanhända, att den proletära rättvisan härskar i vårt land, en del bland er tro kanhända, när ni se diktaturens framgångar i Ryssland, att marxismen hade rätt i att bekämpa bakunismen. Lämna dessa

illusioner, låt icke vilseleda eder av lögnar, måhända omedvetna, avbryt icke eder kamp för friheten, för den anarkistiska kommunismen, tag hos eder initiativ till skapandet av vår international till kamp mot bourgeoisien och statssocialismen.

Tillåt oss giva eder ett råd: frukta bolsjevismen, den injagar numera skräck, icke hos bourgeoisien, men hos proletariatet.

Leve den sociala världsrevolutionen. Leve arbetarnas international. Leve den kommunalist-syndikalistiska regimen som leder till den anarkistiska kommunismen.

Provisoriska exekutivbyrån för Rysslands anarkosyndikalistiska förbund.

G. Matinoff.

S. Markus.

E. Iartischouk.

17 augusti 1920.

Det Anarkistiska Biblioteket

Rysslands Anarkosyndikalistiska Förbund
Öppet brev
Från Rysslands Anarkosyndikalistiska Förbund till alla länders anarkister och anarkosyndikalister
1921

Röda Fanor - Tidskrift för den fria kommunismen #1 1921

www.anarkistiskabiblioteket.se